

**ПРИКАЗКАТА ЗА БРАМА
КАНОНАДАТА МЕЖДУ БОГОВЕТЪ
: : НЕОБХОДИМОТО : :**

СТАРИТЪ НАВИЦИ ПРЕПЯТСТВАТЪ
: : : НА НОВИТЪ ИДЕИ. : : :
X X X

Ц. ДИКОВЪ

Печатница „ИЗГРЪВЪ“ — Владайска 7 — София

**ПРИКАЗКАТА ЗА БРАМА
КАНОНАДАТА МЕЖДУ БОГОВЕТЪ
: : НЕОБХОДИМОТО : :**

**СТАРИТЪ НАВИШИ ПРЕПЯТСТВАТЪ
: : : НА НОВИТЪ ИДЕИ. : : :
X X X**

Ц. ДИКОВЪ

София — 1928 г.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1911

1911

1911

Приказката за Брама.

По време, науката на съвременния свѣтъ може да се раздѣли на три главни отдѣла: наука за миналото, за настоящето и за бъдащото.

Отъ своя страна, първиятъ отдѣлъ, науката за миналото, може да бжде раздѣленъ на още две части: история и предание. Между тези две части—историята и преданието—се води единъ вѣковѣченъ споръ, кой по-добре познава миналото. Не това минало, за което сж написани цѣли томове, а онова, дѣто нѣщата сами за себе си говорятъ,—миналото на приказкитѣ. Защото езикътъ, на който нѣщата говорятъ, е още непонятенъ и недостъпенъ за сегашниятъ свѣтъ.

Така напр. преданието казва, че нѣкога, въ старо врѣме, когато Боговетѣ ходили по земята, станало едно чудновато събитие, за което историята никждѣ нищо не е отбелязала.

Случило се е това, че когато дъщерята на най-великиятъ отъ Боговетѣ—Богъ *Брама*—станала пълнолѣтна т. е. навършила 21 години ($3 \times 7 = 21$), въ честь на това нейно пълнолѣтие (споредъ тогавашния обичай) баща ѝ далъ едно богато угощение, на което били поканени най-виднитѣ Богове и Богини на онова време.

А щомъ всички гости били по мѣстата си, даденъ билъ сигналъ, че Брама иде съ дъщеря си.

И наистина, великъ и тържественъ като всѣкой Богъ, бавно и гордо Брама влѣзалъ при гоститѣ. Разбира се, всички станали на кракъ и благоговейно и съ почитъ сторили поклонъ, какъвто подобава къмъ най-великиятъ отъ тѣхъ.

Слѣдъ този малкъ церемониалъ, гоститѣ тукъ такси насочили своитѣ любопитни погледи къмъ милата и нѣжна като цвѣте дѣвойка, най-много отъ която били изненадани и очаровани младитѣ Богове — младитѣ Брамини. Тѣ просто се захласнали предъ лъчезарната хубостъ на Богинята. И всякой мигъ заочаквали, щото Брама да я представи както му е редътъ, за да могатъ да се докоснатъ поне до ржчичкитѣ на това райско създание. Заоглеждали се тѣ, кой какъ по-добрѣ да се докара, та дано плени сърдцето на прелѣстната хубавица.

Ала тъкмо по туй време настало едно малко смущение: свидѣтель на всичко, което ставало между младитѣ Брамини и неговата дъщеря, която той цѣли 21 години гледалъ и милвалъ, и предъ мисълта, че отъ този день тя може би ще престане да радва неговиятъ бащински погледъ, въ душата на Брама легнала дълбока тжга; той почувствалъ, като че отъ сърцето му нѣщо се кжса.

Тогава, преди да били почнали отдѣлнитѣ запознавания на дъщеря му съ гоститѣ, Брама се обърналъ и за последенъ пжтъ, предъ очитѣ на всички, съ лице покрито отъ тжга и печаль, бащински—нѣжно и мило цѣлуналъ своята дъщеря. Но тамъ, дѣто се докоснали устнитѣ на Брама съ

дъщерята му, нѣщо свѣтнало, нѣщо пламнало. А лжчитѣ отъ този пламъкъ проникнали козмоса и свѣтлина озарила небето и земята.

Смаяни отъ тази ненадѣйна и неочаквана цѣлувка, младитѣ Брамини се възмутили до дънъ душа, а отъ ревностъ, завистъ и злоба лицата имъ тѣй посърнали, че дори почерняли. Съ нищо тѣ немогли си обеснятъ, какъ е възможно баща дъщеря си да цѣлува и, едва успѣли да извикатъ едно „а - а - а“, така, съ отворени уста ослѣпяли отъ свѣтлината, която блѣснала отъ цѣлувката на Брама.

Въ това време, въ Битието настѣпилъ най-великия, но и най-трагичния моментъ: отворила се Златната Книга на Вѣчния Животъ, отворила се тамъ, дѣто съ огнени букви били записани имената на Боговетѣ. А една ржка отъ бѣла свѣтлина хванала първата буква отъ името на Брама—буквата „Б“, (б) и отъ *лѣво къмъ дѣсно* така завила нейната пръчица, щото буквата „Б“ се превърнала въ буквата „В“ (в). Съ промѣната на първата му буква, измѣнило се и цѣлото име на Брама — той получилъ ново име.

Отъ този день, великия Брама съ дъщеря си минали въ друго царство. Тѣ отишли да живѣятъ въ царството на Слънцето — въ царството на свѣтлината.

Като завършила работата си по името на Брама, свѣтящата ржка се отправила къмъ имената на възропталитѣ Брамини. И почнала по редъ да хваща първата имъ буква и сжщо така завивала

нейната пръчица, но, не вече отъ лѣво къмъ дѣсно, както при името на Брама, а наопаки — отъ дѣсно къмъ лѣво, отъ което буквата „Б“ се върнала въ положението и видѣтъ на буквата „А“ (а), а съ промѣната на първата имъ буква отъ „Б“ на „А“, по *обратенъ пжтъ* измѣнили се и цѣлитѣ имена.

Поради тази промѣна съ имената имъ, недоволнитѣ Брамини излѣзли изъ царството на Боговетѣ и се върнали въ царството на Ангелитѣ. Но, понеже посоката на тѣхното излизане била обратна — *къмъ лѣво* — тѣ се установили *ошъ лѣвата страна на Отца* и тамъ създали царството на падналитѣ Ангели, наречени още и паднали Богове.

Като направила промѣната и съ имената на Браминитѣ, ржката се изгубила и книгата се затворила.

Съ това, колко велико, толкозъ и трагично събитие, въ Битието се турило начало на две мирови, на две вѣчни и велики движения.

Движението отъ „*лѣво къмъ дѣсно*“, отъ „Б“ къмъ „В“ (когато сърдцето е пасивно отъ внѣъ, а активно отъ вжтре) станало символъ на движение къмъ вѣчниятъ животъ, на движение къмъ бѣлата свѣтлина, на движение къмъ радостъ и блаженство. А движението отъ *дѣсно къмъ лѣво* — отъ „Б“ къмъ „А“ — (когато умѣтъ е активенъ отъ вжтре, но пасивенъ отъ внѣъ) станало пжтъ на движение къмъ вѣчната смъртъ на движение къмъ черната свѣтлина на движение къмъ завистъ и злоба.

Тѣй били създадени дветѣ велики царства — царството на доброто и царството на зло, царството на свѣтлината и царството на тъмнината. Но, отъ този моментъ, отъ момента на тѣхното създаване, по между имъ се отпочнала една велика и безпощадна война. Война, битка, битка за живота и битка за смъртѣта. А бойнитѣ полета на тази и страшна и велика война това сж: човѣшката душа, човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце. Ето защо на тази битка ние — хората сме и свидѣтели и съучастници.

Така разказва преданието за едно мирово събитие, по което историята благоговейно мълчи.

А най-великата и най-благородната задача, която Битието е предоставило да бжде разрешена отъ синоветѣ на челоуѣческиятъ родъ, се състои: не въ окончателната победа на нѣкоя отъ дветѣ воюващи сили — отъ дветѣ противоположни движения, но, да се открие тайниятъ, съкровениятъ белѣгъ, съ който би могло да се направи уравнение — да се намѣри равнодействущата на тѣзи противодействущи сили.

Името на този чародѣенъ белѣгъ, съ който само ще може се внесе не помирение, не взаимно неутрализиране, а да се направи една координация между тѣзи сили, е казано отъ *Христа* още преди 2000 години. Това име се състои отъ две думи *крошость и смирение*.

Канонадата между Боговетъ.

Случайно или не,
Днесъ ние сме свидѣтели живи на нѣщо велико,
На нѣщо гигантско и страховито;
Нѣщо зловѣщо бумти, тамъ горе в'небесата,
Отъ което се люлѣе небето и земята.
Загрижено е Слънцето, звездитѣ и луната
Отъ тази канонада, тамъ горе в'небесата.

Бой, бой се води между Богове!
Чувате ли вие?
Че отъ този бой трепере земя и небе;
И на този бой ние сме свидѣтели живи;
Нѣщо повече: и съучастници.
Какъ!? И съучастници! не думай!
Отидохме! загинахме!
Не, не, не се плашете,
Защото отъ такива битки между Боговетъ
Се раждатъ звездитѣ и свѣтоветъ.

Значи, ние сме въ война!?
Да, да — сжщинска война.
Ами войска—? Войска ли—?
Не само войници, капитани и генерали,
Но, и най великитѣ императори, царе и князе
Днесъ сж въ бой.

Ахъ този бой, какъ гърмовито ехти той
 Отъ пушки — топове, сабли и ножове.
 Дѣто ще рече и оржие иматъ ?
 О да — и то отъ всички родове:
 Като почнете отъ стрѣлитѣ на Амура
 Съ пушкитѣ чакмаклийки и сабитѣ дамаскини,
 Та минете презъ бомбитѣ и къртечницитѣ,
 И стигнете до най модернитѣ крѣпостни топове—
 Всичко това е на кракъ, въ огънь и сѣчь!
 А за джапане имъ служатъ цѣли вселени.
 Тогава безъ лруго ще има убити и ранени ?
 О! колкото щете:
 На едни „главата“ прѣсната,
 На други „сърдцето“ прободено,
 На трети „грѣбнака“ счупенъ —
 Страдания, брате, безъ четъ и безъ край!
 Па и пленници има,
 Само, че тамъ не ги мжчатъ съ гладъ,
 Както тукъ на земята.
 Не, тамъ сж много щедри —
 Хранятъ и поятъ до прѣсищане.
 Ама било слама —
 Слама не слама — тукъ това се яде !

Да, страховити сж Небесата.
 Бой се води между Божествата !

Днесъ, най-великия отъ боговетѣ — Богъ Брама
 Исплаща своята скжпа цѣлувка
 Съ възлюблената си дъщеря,
 А падналитѣ Богове, отъ гнѣвъ и завитъ за дето

Не бѣха удостоени съ любовта,
 На прекрасната дъщеря на великиятъ Брама,
 Днесъ, срещу тази цѣлувка — чиста и свята —
 Тѣзи паднали величия сж открили
 Нечуванъ адски огънь!

Огънь отъ копия, стрѣли и крушуми
 Думъ — думъ най ужасни,
 Съ бомби и гранати все фугасни,
 Които, като молнии и свѣткавици,
 Безъ милость ни пощада цепятъ небето,
 И кжсатъ жестоко на цѣлувката сърдцето.
 Като едри капки черенъ огненъ дъждъ,
 Тѣ падатъ всѣки мигъ и всѣки часъ
 По чистото и свято лице на Живота.
 Падатъ тѣ, тези факли отъ черъ огънь
 По бѣлото и свѣтло лице на тази,
 Жива и свята цѣлувка.
 Защото, ако има нѣщо живо и свято
 Въ безкрайната вселена
 Това е само на Брама
 Цѣлувката — мила и свещенна

Но тези тъмни пламъци,
 Нима тѣ могатъ опятни нейната святость и чистота?
 О не! Никога! Никога затова,
 Защото и Брама съ дъщеря си
 Не стоятъ съ скръстени ржце.
 Не, тѣ сж будни, тѣ не сж се захластнали.
 А то се познава по тамъ,
 Дето не търпятъ петна,
 По лицето на тѣхната цѣлувка.

Но, най редовно и благоговейно,
 Тѣ чистятъ и къпятъ тази своя,
 Чиста и свята рожба — Живота.
 Вѣчния и безконеченъ Животъ,
 Който държи въ своитѣ могъщи ръце
Началото и края на Битието.
 Чистятъ и къпятъ Го тѣ така,
 Като превръщатъ фугаснитѣ бомби и гранати
 Отъ разрушение и смъртъ,
 Въ радостъ и животъ.
 И когато тѣзи бомби и гранати,
 Превърнати въ животъ
 И облечени въ радостъ отъ бѣла свѣтлина,
 Бждатъ върнати тамъ, отъ дѣто сж дошли--на земята;
 Тамъ тѣ вече не разрушаватъ,
 Но, животъ и радостъ даромъ раздаватъ.

Та нека не се плашимъ отъ този бой,
 Горе в'небесата,
 Защото така се чисти на Брама
 Цѣлувката отъ петната.

.....
 А що сж тези петна по Слънцето?
 Не сж ли тѣ тъмни отражения
 Отъ чернитѣ лица на падналитѣ Богове?

.....
 Огледало на земята е Слънцето.
 И тежко, и горко на земята,
 Щомъ Слънцето почне да тъмнѣе; —
 Коего ще значи:

Не че действително Слънцето потъмнява,
 А защото земята, като се оглежда въ него,
 Вижда се такава, каквато си е:
 Е ли свѣтла, гори ли по нейното лице
 Бѣлия пламъкъ на свещенния огънь,
 Свѣтълъ ще бжде и нейния образъ върху Слънцето.
 Сжщо така е вѣрно и обратното:
 Загасне ли живата свѣтлина на вѣчната радостъ,
 Почне ли земята да потъмнява,
 Тъмень ще стане и нейния ликъ
 Върху екрана на Слънцето.

.
 И отъ най стари врѣмена и до днесъ,
 Звѣздобройцитѣ все казватъ,
 Че по Слънцето има петна,
 Които отъ години на години ставали
 Ту по-вече ту по-малко.
 Ала за тѣхния произходъ и за тѣхното естество,
 Историята още нищо положително не знае.
 Лично за насъ, за сега е деста дѣто знаемъ.
 Че както по цѣлувката на Брама има петна,
 Така и по лицето на Слънцето има.
 И че както Брама редовно къпе своята цѣлувка,
 Така и Слънцето периодически чисти своето лице
 Та си казвамъ: блазе на всѣки,
 Който знае и умѣе, тъка и той
 Да чисти и кже своята душа и своето сърдце.

Още малко нѣщо за Слънцето е казалъ
 Единъ младъ Български професоръ.
 Той каза:

„Понеже Слънцето е тъй чисто и толкозь невинно,
Затова, не могло да търпи петна по своето лице.“

Така, този човѣкъ право рече за Слънцето —
Че то е чисто и невинно.

Добре, даже много добре.

Но, защо тогава, когато

Тази чистота и невинность на Слънцето

Се отрази, се огледа между две разумни души —

Тукъ на земята,

Защо я осжждатъ като грѣхъ и светотаство?

Не е ли вече време, човѣкътъ да престане

Отъ Слънцето да се срамува?

Я гледай! гряхъ било когато Слънцето цѣлува!?

Ами та що сж тези огнени салюти,

Които Брама и неговитѣ паднали приятели

Тъй щедро си прашатъ?

Не сж ли тѣ гигантски цѣлувки между Боговетѣ?

Отъ които живѣятъ и се движатъ свѣтоветѣ?

И тъй, нека бумти, нека ехти този бой,

Тамъ горе в'небесета,

Защото отъ такива битки между Божествата

Се раждатъ Слънца и Богове,

Тукъ долу на земята.

(Край)

Необходимото.

Много и при това твърде ценни сж качества, които ученика трѣбва да притежава. Но, и както всѣко нѣщо въ белѣзитѣ си, по които се отличава отъ другитѣ нему подобни, винаги има единъ особенъ, единъ специфиченъ белѣгъ, който всѣкога доминира надъ останалитѣ, сжщо така и въ качества на ученика непремѣнно трѣбва да има едно характерно, едно типично за неговото положение качество, което, не външно, а вътрешно, въ душата му, да го поставя въ резко и дълбоко различие отъ другитѣ.

Такова качество за ученика е крайно необходимо, то му се полага по силата на единъ неумолимъ законъ и той трѣбва да го има.

Сега, какво може да е това качество, което дава на ученика моралната привилегия да се счита достоенъ за такъвъ?

Споредъ мене, то не седи въ неговитѣ обикновени дарби и способности, нито е въ обширнитѣ му знания и познания на окултнитѣ теории и разнитѣ други учения и науки, защото колко, колко учени и даровити хора има днесъ, безъ да сж никакви ученици.

Значи, на ученика е необходимо едно особено качество, което вътрешно да обусловя неговото положение.

За такова качество азъ предполагамъ цѣломъдрието.

Отлично, но, какво нѣщо е само по себе си самото цѣломъдрие и защо, именно, то да бжде взето за такова качество на ученика?

Ето единъ въпросъ, който, поради крайно деликатното си естество, е поставенъ като че ли извънъ другитѣ наши въпроси. Той донѣгде прилича на онзи тежъкъ камъкъ, който зидаритѣ постоянно отхвърляли.

Та казвамъ: нѣщата се отличаватъ по тѣхнитѣ качества, но и всѣко качество за различие отъ другитѣ има си свои собствени белѣзи, т. е. има качества на качества. Ето защо и качеството цѣломъдрие си има отличителни белѣзи

Че това е тѣй, — право е, но, кои сж тѣ?

Д. п., имайте предъ видъ, че предъ насъ стои и чака да бжде разрешенъ единъ отъ основнитѣ, единъ отъ най-крупнитѣ въпроси въ живота на ученика — въпроса за качества на цѣломъдрието.

Позволихъ си да направя откритъ този въпрсъ, и не ще бжде много ако добавя, че отъ сполучливото и правилно опредѣление качества на цѣломъдрието, ще зависи и вѣрното разрешение на другъ единъ не по-малко важенъ въпросъ, който е органически свързанъ съ цѣломъдрието. Това е въпроса, какъ да запазимъ цѣлокупна нашата мъдрость или, какъ да запазимъ нашата цѣлокупна мъдрость.

Но, ето че изпъкна още една нова дума, още едно ново понятие — понятието цѣлокупна мъдрость, което за да ни стане понятно и достъпно, сжщо тъка е

нужно да бждатъ посочени по-главнитѣ му качества. Ала, кой знай защо, това понятие е безъ такива, или по прво то има само едно единствено, но, това му качество е толкозъ чисто и тѣй свято, щото даже и когато си само помислимъ за него, пакъ да сме на щрекъ и да се страхуваме да не би съ нѣщо да го осквернимъ.

Толкозъ е то чисто и свято. До колкото пѣкъ думитѣ на нашия земенъ езикъ позволяватъ, ще се опитамъ да кажа нѣщо по това свещенно качество.

И тѣй, какво нѣщо е цѣлокупната мъдрость, кои сж нейнитѣ качества?

Цѣлокупната мъдрость, това е съвършенната, това е пълната Божественна мъдрость, въ която нѣма нито поменъ отъ невежество; тамъ невежеството е абсолютно изключено.

А първото и единствено качество на Божествената Мъдрость е това, че когато е въ покой, *Тя свѣти като жива точка отъ бѣла свѣтлина*, а когато е въ движение, въ мислене *следитѣ ѝ се отбелязватъ съ линия отъ сжщата, жива и бѣла свѣтлина*.

Ето, това и такава е това То чистота и свято качество на цѣлокупната мъдрость.

Тогава, като резултатъ, нека ни бжде извѣстно, че отдѣлния и личенъ животъ на тази жива и свята свѣтлина се обусловя, чрезъ цѣлокупната мъдрость, отъ цѣломжрдието.

Защо? Защото хранилище на живата и свещенна свѣтлина е цѣлокупната мъдрость, а за хранилище на цѣлокупната мъдрость служи цѣломж-

дрието, което пъкъ черпи своитѣ жизнени сили отъ нашата физична организация — отъ нашето тѣло.

Следователно, отъ цѣлостъта и пълнотата (не по обемъ, а по съдържание) на физичнатата ни организация, ще зависи до значитатлна степенъ и пълнотата въ състоянието на нашата цѣлокупна мъдростъ — дали тя да бжде свѣтлина или мракъ, — дали да бжда жива или не. А нашата цѣлокупна мъдростъ — това сме ние въ нея. И тогава неще и дума, че всичко, което много или малко засѣга цѣлокупната ни мъдростъ, неизбѣжно и неумолимо ще засѣгне и самитѣ насъ.

Ето защо ми ое струва, че ние безъ всѣка условностъ и двоумение трѣбва да приемемъ цѣломъдрието за такава опорна точка, отъ дето да започне вътрешното подигане на нашия душевенъ животъ, като никога не пренебрегваме и другитѣ качества.

Сега, защо отъ цѣлостъта на физичната ни организация да се убословя състоянието на нашата цѣлокупна мъдростъ, и то чрезъ качеството цѣломъдрие?

Както виждатъ, това е единъ отъ голѣмитѣ въпроси, за чието пълно и правилно разрешение се изискватъ обширни знания, главно изъ областъта на естественитѣ науки. Та никакъ не е чудно да бжде обявенъ и подведенъ подъ отговорностъ, като контрабандистъ всѣки не дипломиранъ простосмъртникъ, който би се осмѣлилъ, би си позволилъ да вземе думата по неговото разрешаване.

Обаче, въпреки тѣзи строги и категорични законоположения на магитѣ и адепитѣ на съвременната „положителна“ наука, щото да не пропускатъ

нито птичка да прехвъркне презъ зонитѣ и сферитѣ на специалнитѣ имъ знания и познания, азъ ще си позволя голѣмата нескромность да опитамъ разрешението на този въпросъ, макаръ и безъ громкитѣ положително научни специални науки.

Преди всичко, нека ви е известно, че въпреки гениалнитѣ теории на съврѣменнитѣ биолози за механично-материалистичното обяснение на живота, споредъ думитѣ на единъ великъ мислителъ и учителъ на човечеството, „всѣка жива форма, всѣка жива тварь е изразъ на една Божественна мисль“.

Следователно, въ крайно сложния морфологиченъ съставъ на нашето тѣло, всѣка клетка е и въплотена Божественна мисль. Съ други думи, всѣка специална клетка си има своя лична паметъ, за да помни и знае каква работа има да върши.

Но чудното е тамъ, дето тѣзи мънички същества клеткитѣ при изпълнение физиологичнитѣ функции на организма, вършашъ своята работа съ една безукоризнена точность и не подържаемо постоянство.

Ала, още по интересно е това, че при размножаването си, което става чрезъ дѣление, клѣткитѣ винаги даватъ новитѣ, младитѣ такива съвршенно еднакви по видъ и качества съ специалната клетка-майка.

Така напр. презъ цѣлия си животъ клеткитѣ на черния дробъ даватъ при размножаването си само чисто черно-дробни клѣтки, клѣткитѣ на далака даватъ само далачни клѣтки, мозъчнитѣ — само мозъчни и т. н.

Значи, въ клетките има една строго определена морфологична и физиологична специфичност, която пъкъ има тенденцията да бжде крайно консервативна. Само при дълбоки аномалии, нѣкои клетки дегенериратъ, израждатъ се, но това е вече едно ненормално, едно паталогично състояние.

Сега, на що се дължи този консерватизъмъ у клетките? Мнозина естественици обесняватъ това явление като нѣкакъвъ наследственъ навикъ—нѣщо като атавизъмъ. Но, даже и така да е, въпроса, какъ се е създадъ този навикъ, пакъ си остава откритъ. А всѣки навика самъ по себе си е единъ актъ, едно дѣйствиe, единъ завършенъ психиченъ процесъ, задъ който винаги стои, като двигателъ една разумна сила. А разумната сила се изразява въ това, че тя е дала идеята за формата и, въ зависимостъ отъ външните условия, определя посоките за цѣлосъобразното движение на силите, които ще организира и изградятъ дадената като представа, като идея форма.

Значи, всѣка специална форма е изразъ на една специална идея.

Щомъ това е тъй, тогава онази клетка, която при своето размножаване не се ограничава само съ създаването на себе подобни, но се разраства до тамъ, че достига размѣритѣ и безкрайно сложния съставъ на организма, отъ който тя е специаленъ елементъ; за такава клетка ние можемъ смело и недвусмисленно да кажемъ, че тя е носителъ на квинтъ есенцията отъ цѣлокупния съставъ на всички морфологични елементи, отъ които е из-

градено нашето тѣло. А щомъ всѣка специална, клетка е изразъ на една специална Божествена мисль, то, онази отъ клеткитѣ, въ чиито микроскопиченъ видъ сж съчетани началата на сложния органически съставъ на тѣлото и възможността, щото тя при дадени условия да се разрастне до пълнитѣ предѣли на своя родителъ, не е ли тя едно живо въплотение на всички Божественни-мисли, отъ които е изградено нашето физично тѣло?

Сега, можемъ си представи до кжде се простиратъ дълбокитѣ и скрити знания и способности на тѣзи клетки — феномени, да помнятъ и притежаватъ макаръ и въ зъродишно състояние, абсолютно всички елементи, нужни като начала въ изграждането на едно ново тѣло. Както щете, но, по своитѣ гениални способности, память и таланти, тѣзи клетки надмиаватъ не съ хиляди, а съ сто-тици милиони пжти и най даровития и най-учения обикновенъ човѣкъ на земята.

Въ тѣзи клетки дѣйствително е кондензирана квинтъ еснцията отъ съставнтѣ части на цялата ни физична организация. И бждете увѣрени, че ако въ древността познавха тези клетки-чудотворци, безъ друго, по подобие, на човѣка, и тѣхъ биха нарекли микрокосмоси, само че отъ II-ра категория — асьль и такива сж, понеже съ прсто око не се виждатъ. И това щѣше бжде съвъшено право и вѣрно, защото, щомъ човѣка по своя душевенъ иорганически съставъ е олицетворение на макрокосмоса, то защо една клѣтка, която носи като зародиши всички

възможности на единъ бждащъ макрокозмосъ, защо и тя да не бждѣ призната за микрокозмосъ?

А сега, когато сме се зачудили и замаяли предъ великитѣ загадки на безкрайната вселена, нека не забравяме, че въ недрата на нашата физична организация сж скрити въ зачатъчно състояние колосални знания и гигантски сили, чрезъ които, преведени по единъ трансформационенъ начинъ въ нашия главенъ мозъкъ — седалището на нашия умъ, ние бихме си обяснили и най-тъмнитѣ загадки на Битието. Значи, чрезъ микробитието въ насъ ние разполагаме съ великата възможность да си обясняваме загадкитѣ на макробитието, на вселената извънъ насъ. Само по този начинъ ще се оправдае древната поговорка — познай себе си, за да познаешъ и вселената, да познаешъ Бога.

Освенъ това, ние знаемъ, че тези клеткитѣ — микрокозмоси носятъ въ себеси една жива сила — носятъ Живота. Значи, знанията които тѣ криятъ въ себе си сж живи, сж недѣлимо свързани съ живота.

Следователно, когато елементитѣ на тѣзи микрокозмични клетки останатъ въ тѣлото и чрезъ кръвта бждатъ пренесени въ мозъка, а чрезъ нашия умъ — превърнати въ мисли, въ знания, то нѣма защо да ни се вижда не възможно и невѣроятно твърдението, че тѣзи мисли не сж лишени отъ възможността да оживяватъ, защото, както видѣхме, при друга една морфологична модификация — въ половата клѣтка, тѣзи мисли сж живи, а само живота може да ражда животъ.

Това обаче никакъ не пречи на нашитѣ биолози да считатъ земята за мрътва материя, макаръ и да знаятъ, че всичко, което днесъ е живо все на тази и отъ сжщата тази земя се е зародило и родило.

Наистина, дълбокъ умъ и обширни биоолгични знания сж потрѣбни за да се проумѣе, какъ отъ мъртвото се ражда живо?

Да прощаватъ ученитѣ, но това изглежда малко на работитѣ на Настрадаинъ Ходжа, който отъ печени яйца изскарвалъ живи кокошки.

Та като разумни хора, за да не испадатъ въ смѣшното положение на Настрадаинъ Ходжа, добре ще сторятъ г. г. ученитѣ естествоиспитатели, щото къмъ грамаднитѣ си знания да добавятъ и малко мисълъ. Нека не се плашатъ отъ размишление.

И тъй, щомъ така познаваме и разбираме вжтрешнитѣ условия на живота на нашата душа и нашето тѣло. ще ни стане ясно, какво е искалъ да предаде онзи древенъ живописецъ, като е рисувалъ Христа, че прави птичета отъ калъ и като имъ духвалъ, тѣ оживявали, нѣщо, което съвременнитѣ биографи на Исуса Христа (нѣкои отъ които за голѣмо съжаление сж съ академично духовно образование) наричатъ наивна измислица на свещенната простота.

Че има свещенна простота, има, това не отричамъ, но дѣ да я търсимъ, дѣ ли е тя?

.....

А цѣломждрието има великото и свещенно предназначение да даде на ученика възможността, щото и неговитѣ мисли да оживяватъ, да ставатъ тъй живи, както живи сж ставали пилцитѣ (мислитѣ) на Христа.

Ето защо цѣломждрието като качество, е било всѣкога необходимо.

Край
